

Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Folketingets Udvalg for Fødevarer,
Landbrug og Fiskeri

København, 13. februar 2014
Sagsnr.: 23643
Dok.nr.: 633337

Fødevareministerens besvarelse af spørgsmål nr. 11 til L 92 stillet den 27. januar 2014 af Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri efter ønske fra Dennis Flydtkjær (DF).

Spørgsmål nr. 11:

"Ministeren bedes yde teknisk bistand til udarbejdelsen af et ændringsforslag med bemærkninger, som medfører, at det har opsættende virkning i forhold til aflivning af hunden, når en hundeejer indbringer sagen for byretten."

Svar:

Et ændringsforslag med det anførte indhold kan udformes på følgende måde:

"Ændringsforslag
til
L92 om ændring af lov om hunde
(Ændring af bestemmelsen om skambid, optagning af strejfende hunde m.v.)

Af><, tiltrådt af><,

Til § 1

1) Efter nr. 8 indsættes som nye numre:

»01 I § 6 b, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Politiet kan også anbringe hunden i pension under sagens behandling, hvis politiets eller Rigspolitiets afgørelser indbringes for domstolene, jf. § 6 c, stk. 3.«

[Mulighed for at politiet kan anbringe hunden i pension under sagens behandling, hvis politiet eller rigspolitichefens afgørelse indbringes for domstolene]

02. I § 6 c indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Indbringespoltiets eller rigspolitichefens afgørelse, jf. stk. 1 og stk. 2, for domstolene inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende, har dette opsættende virkning. ««

[Indbringelse af politiets eller Rigspolitiets afgørelser for domstolene har opsættende virkning]

Bemærkninger

Til nr. 1

Politiets afgørelser efter § 1 b, stk. 1, eller § 6, stk. 2, nr. 4 eller 5, kan påklages til Rigspolitiet, jf. § 6 c, stk. 1.

Det følger af § 6 c, stk. 2, at rettidig klage har opsættende virkning, medmindre rigspolitichefen bestemmer andet.

En hund vil derfor først kunne aflives, når klagefristen er udløbet, uden påklage er sket. Hvis der er klaget til Rigspolitiet, vil aflivning først kunne ske, hvis Rigspolitiet har stadfæstet politiets afgørelse om aflivning ved afgørelsen af klagesagen.

Rigspolitiet har mulighed for at bestemme, at en klage ikke skal have opsættende virkning. Af bemærkningerne til lov nr. 717 af 25. juni 2010 fremgår, at denne mulighed forudsættes anvendt i meget begrænset omfang, f.eks. i den situation, hvor hunden er så farlig, at den ikke på forsvarlig vis kan anbringes i en hundepension, og den derfor må aflives før udløbet af klagefristen, eller før klagesagen er færdigbehandlet.

Den foreslåede ændring indebærer, at afgørelsen om aflivning får opsættende virkning, hvis politiets afgørelse om aflivning, Rigspolitiets afgørelse om, at en klage over politiets afgørelse ikke skal have opsættende virkning eller Rigspolitiets afgørelse i klagesagen indbringes for domstolene. Dette medfører, at selvom Rigspolitiet har stadfæstet politiets afgørelse om aflivning i første instans, vil indbringelse af sagen have opsættende virkning, og hunden vil først kunne aflives, såfremt domstolen ved sin afgørelse stadfæster Rigspolitiets afgørelse i klagesagen, og denne dom ikke ankes, eller hvis sagen afvises.

Med den foreslåede ændring forudsættes det, at omkostninger ved anbringelse af hunden i pension afholdes af politiet, men at politiet kan kræve beløbet refunderet af besidderen. Det overlades til politiets skøn at afgøre, i hvilke tilfælde besidderen skal refundere det beløb, som politiet har afholdt enten helt eller delvist. Ved vurderingen af, om beløbet kræves betalt af besidderen, tillægges det f. eks. betydning, om sagens udfald bliver, at hunden skal aflives, eller om hunden har været anbragt i pension i en længere periode på grund af omstændigheder, som besidderen ikke har haft indflydelse på.

Fristen for indbringelse af sagen for domstolene fastsættes til fire uger.”

Jeg kan ikke tilslutte mig ændringsforslaget.

Ændringsforslaget indebærer, at såfremt politiets afgørelse om aflivning, Rigspolitiets afgørelse om at klage over politiets afgørelse ikke skal have opsættende virkning eller Rigspolitiets afgørelse af selve klagesagen indbringes for domstolene, har dette opsættende virkning.

Opsættende virkning i forbindelse med indbringelse af en sag om aflivning af en hund for domstolene vil betyde, at hunden ikke vil kunne aflives, før domstolen har behandlet sagen og taget stilling til afgørelsen om aflivning, og naturligvis kun, hvis afgørelsen om aflivning stadfæstes.

Som bekendt kan det tage lang tid, i nogle tilfælde år, at få afgjort en sag ved domstolene, bl.a. afhængigt af, om dommen ankes.

Det af spørgeren ønskede ændringsforslag indebærer, at hunden skal forblive interneret, mens sagen behandles ved domstolene.

I relation til hundens velfærd bemærkes, at det må anses for at tale i mod hensynet til hunden, at denne er interneret under retssagen. Det vurderes i sidste ende at være op til hundens besidder, om denne vil føre en retssag vedrørende afgørelsen om aflivning af hunden, herunder i relation til overvejelserne omkring hundens velfærd.

Hvis det forudsættes, at hundens forbliver interneret under hele behandlingen af sagen for domstolene, vil det medføre, at hunden vil være interneret uforholdsmæssigt længe. Det vil samtidig kunne medføre store omkostninger for ejeren af hunden, hvis omkostningerne for internering af hunde kræves refunderet af ejeren.

Hvis det derimod forudsættes, at der samtidig indføres en regel om, at en hund maksimalt må holdes i pension i f.eks. tre måneder (som det foreslås i FLFspm. 14 til L92), mens sagen behandles, vil det kunne betyde, at en hund, der er anbragt i pension mens sagen (om eks. skambid) behandles, vil skulle returneres til sin ejer, hvis sagens behandling strækker sig over mere end tre måneder. Med det vil der kunne opstå en risiko for, at hunden ikke længere er tilgængelig, når en eventuel aflivning skal eksekveres, og der vil kunne være risiko for, at hunden bider eller skambider igen i den mellemliggende periode. Derudover vil der kunne være et incitament for hundens ejer til at trække sagens behandling ud, da resultatet heraf vil være, at hunden igen kommer hjem. Jeg henviser i øvrigt til min besvarelse af spørgsmål 14 til L92.

Dan Jørgensen

/ Cecilie Heerdegen Leth